

Sygn. akt I ACa 996/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Małgorzata Wołczańska
Sędziowie :	SA Lucyna Świdorska-Pilis SO del. Joanna Naczyńska (spr.)
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko J. W. i Skarbowi Państwa-Prokuraturze Rejonowej (...) w (...)

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 8 września 2014 r., sygn. akt II C 156/11,

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2. w ten sposób, że nie obciąża powoda kosztami procesu;
- 2) oddala apelację w pozostałej części;
- 3) nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego;
- 4) przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz radcy prawnego M. C. 6 642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) złote, w tym 1 242 (tysiąc dwieście czterdzieści dwa) złote podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 996/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8. września 2014r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo M. B. wniesione przeciwko prokuratorowi J. W. i Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej (...) w (...). Powództwo to, po ostatecznym

sprecyzowaniu, obejmowało żądanie zasądzenia od pozwanego J. W. 125.000zł z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda w uzasadnieniu postanowienia z 31 marca 2011r., w sprawie sygn. akt 2 Ds 263/11. Nadto powód domagał się nakazania pozwanemu J. W. przeprosin o wskazanej przez siebie treści na łamach (...) i zasądzenia od pozwanego na rzecz (...) i Klubu (...) w M. 100.000zł. Natomiast od pozwanego Skarbu Państwa Prokuratury Rejonowej (...) w (...) powód domagał się zasądzenia 25.000.000zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i utratę zdrowia spowodowaną działaniami sędziów i prokuratorów od 1992r., które miały polegać na ukrywaniu zgłaszanych przez powoda przestępstw, dokonywaniu włamań do jego mieszkania przez policję z inspiracji sędziów. Powód wywodził, iż pozwany J. W. jako prokurator ubliżył mu, wskazując że jest chory psychicznie. Wywodził, że zwracał się do Ministerstwa Sprawiedliwości, które przez 14 lat nie podjęto żadnych czynności w celu „wylimitowania” osób, które nie nadają się na stanowiska prokuratorów. Nadto podnosił, że prokuratorzy, sędziowie i policjanci wyrządzili mu krzywdę, przez nich przez szereg lat pozbawiany był dorobku życia i zniszczono jego zdrowie psychofizyczne, podniósł, iż nie ma środków na zakupienie żywności oraz, że pozbawiono go prawa do dochodzenia słuszných praw w sądzie. Wskazywał, że pogorszenie jego stanu zdrowia wynika z tego, że wobec jego osoby nie postępuje się zgodnie z prawem, że stosuje się prawo „mafijne”.

Sąd Okręgowy ustalił, iż pozwany J. W. jako prokurator Prokuratury Rejonowej (...) w (...), 31 marca 2011r. w sprawie sygn. akt 2 Ds 263/11 wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie działania zorganizowanej grupy przestępczej, składającej się z pracowników wymiaru sprawiedliwości oraz dokonywania kradzieży na szkodę powoda M. B.. W uzasadnieniu postanowienia zawarł stwierdzenie, że: „M. B. seryjnie fabrykuje kolejne zawiadomienia o przestępstwach, które stanowią emanację jego stanu psychicznego, gdzie ze sposobu formułowania spostrzeżeń i ich rodzaju jednoznacznie wynika, iż M. B. cierpi na schorzenia psychiczne”. Poza sporem pozostawało, iż powód składał liczne zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstw na jego szkodę przez szeroko rozumianych pracowników wymiaru sprawiedliwości, inicjując postępowania, kończące się odmową wszczęcia dochodzenia, bądź śledztwa, m.in. prowadzone przez Prokuratorów Prokuratury Rejonowej (...)w (...) pod sygn. akt: lDs. 1/11, lDs. 321/10, 2Ds. 309/10, 3Ds 1687/10, 3Ds. 1343/11, 2Ds 263/11 i 3Ds 1164/11. Przeciwno powodowi były prowadzone sprawy karne przed Sądem Rejonowym w M.: pod sygn. akt II K 526/00 o to, że 15 kwietnia 1999r. i 26 lipca 1999r. w K. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, składając zeznania mające służyć za dowód w sprawie w postępowaniu cywilnym jako świadek zeznał nieprawdę, w której powód został uznany za winnego zarzucanego mu czynu, a pod sygn. akt II K 110/04 (poprzednia sygn. akt II K 366/01), o to, że 30 marca 2000r. przed Sądem Okręgowym w G., składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym w sprawie sygn. akt I C 1338/99 uprzednio pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, w której powód został uniewinniony od zarzucanego mu czynu. Wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z 4 listopada 2003r. w sprawie sygn. akt II K 446/01 powód został uznany za winnego popełnienia czynów z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i z art. 234 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i z art. 238 k.k. w zw. z art. 234 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. Powód był pozbawiony wolności w okresach od 5 maja do 22 listopada 1993r., od 16 kwietnia do 23 maja 1996r., od 2 stycznia do 2 lutego 2001r., od 9 sierpnia do 6 września 2001 r., od 14 maja 2002r. do 3 lutego 2003r., od 9 do 17 lipca 2003r., od 8 grudnia 2003r. do 1 marca 2004r.

Poddając powyższe ustalenia ocenie prawnej, Sąd Okręgowy podkreślił, iż stosownie do art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Sąd Okręgowy przyjął, iż skoro powód swoje roszczenia wywodzi z orzeczeń i czynności podejmowanych przez pozwanego jako prokuratora, zatem odpowiedzialność prawną za jego działania lub zaniechania jako funkcjonariusza publicznego ponosi Skarb Państwa - Prokuratura Rejonowa (...) w (...), co oznacza, że pozwany J. W. nie posiada legitymacji procesowej biernej i na tej podstawie powództwo przeciwko temu pozwanemu oddalił.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż podstawę prawną roszczeń skierowanych w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratury Rejonowej (...) w (...) stanowi art. 417 k.c. w zw. z art. 444 k.c. i art. 445 k.c. W pierwotnym brzmieniu art. 417 § 1 k.c. stanowił, że Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza

państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, a § 2, że funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu niniejszego tytułu są pracownicy organów władzy, administracji lub gospodarki państwowej oraz, że a funkcjonariuszy państwowych uważa się również osoby działające na zlecenie tych organów, osoby powołane z wyboru, sędziów i prokuratorów oraz żołnierzy sił zbrojnych. Takie brzmienie przepisu wskazywało, iż jedną z przesłanek odpowiedzialność Skarbu Państwa było zawinione zachowanie funkcjonariusza państwowego. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 4 grudnia 2001r., SK 18/00, (OTK-A Zb. Rz. 2001/8/256) uznając, iż przesłanka winy zawęży konstytucyjnie określone ramy ochrony wolności i praw. Wymusiło to nowelizację art. 417 k.c., dokonaną ustawą z 17 czerwca 2004r., zmieniającą ustawę Kodeks cywilny oraz niektóre inne ustawy z dniem 1 września 2004r. (Dz. U. Nr 162, poz. 1692), który w znowelizowanym brzmieniu stanowi, że: za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Z przesłanek wyłączono więc winę funkcjonariusza. Za ugruntowany już w orzecznictwie Sądu Najwyższego uznać należy pogląd, iż wyróżnić należy trzy okresy stosowania art. 417 k.c.: pierwszy „przedkonstytucyjny”, zamykający się datą 17 października 1997r., drugi „okres przejściowy” od 18 października 1997r. do 31 sierpnia 2004r. oraz trzeci, aktualny stan prawny, obowiązujący od 1 września 2004r. (uchwała Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006r., III CZP 125/05 (OSNC 2006/12/194)). I tak w odniesieniu do zdarzeń zaistniałych w okresie przed dniem wejścia w życie Konstytucji, czyli do 17 października 1997r. należy stosować przepis art. 417 k.c. bez jakiegokolwiek modyfikacji, a więc z uwzględnieniem przesłanki winy wobec konstytucyjnej zasady niedziałania prawa wstecz (wyrok Sądu Najwyższego z 15 maja 2000r., II CKN 293/00, OSNC 2000/11/209). Powołane wyżej interpretacyjne orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, w którym odpowiedzialność Skarbu Państwa odczytana została jako oparta na zmodyfikowanej zasadzie ryzyka, gdyż ograniczona jedynie do bezprawności działania funkcjonariusza jest skuteczne ex tunc, z tym, że w związku z brzmieniem art. 77 ust. 1 Konstytucji, tylko od dnia jej wejścia w życie.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż powód dla wykazania swego roszczenia zgłosił wniosek dowodowy o przesłuchanie go w charakterze strony, chcąc w ten sposób wykazać zdarzenia, z którymi wiązał odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa. Przy odpowiedzialności za wyrządzenie szkody, jej przyczyną sprawcą jest określone zdarzenie. Jeśli chodzi o zdarzenie (zdarzenia), z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy, to obejmuje ono zarówno ludzkie zachowanie, oraz inne zdarzenia, które do tej klasy zjawisk nie należą. Powód jako zdarzenia te wskazał: nie podejmowanie czynności przez prokuratorów, pomimo składania zawiadomień o popełnieniu przestępstw; niepodejmowanie przez Ministerstwo Sprawiedliwości działań mających na celu „wylimitowanie” osób, które nie powinny być zdaniem powoda prokuratorami; pozbawienie powoda przez prokuratorów, sędziów, funkcjonariuszy Policji dorobku życia oraz pogorszenie stanu zdrowia powoda na skutek niszczącego działania w/w osób, nie stosowania przepisów prawa, ale stosowania przepisów „mafijnych”. Niemniej żadnej z tych okoliczności nie wykazał, a same, ogólnikowe stwierdzenia, bez konkretnego odniesienia do określonych w czasie zdarzeń, nie mogą skutkować uznaniem, że powód wykazał zdarzenia, za skutki których odpowiedzialność ponosi pozwany Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu kardiologii, psychologii, psychiatrii, gastrologii, diabetologii, pulmonologii, podkreślając że rzeczą Sądu jest ustalenie faktycznych na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu ich wcześniejszej oceny, zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Przyjął, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza (odpowiedniej specjalności) znajdowałoby uzasadnienie tylko wtedy, gdyby dla dokonania ustaleń w sprawie koniecznym było pozyskanie wiedzy specjalnej, zaś ocena, czy niezbędne jest skorzystanie z opinii biegłego, możliwa jest wówczas, gdy należycie została wyjaśniona podstawa faktyczna żądania. Podkreślił, iż w rozpatrywanej sprawie dla dopuszczenia dowodu z opinii biegłych konieczne było wcześniejsze wykazanie zdarzeń sprawczych, które miałyby wywołać szkodę, a skoro powód nie wykazał owych zdarzeń, ani bezprawnego działania pozwanego, uznał że nie było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłych lekarzy dla ustalenia wpływu zdarzeń powołanych przez powoda na stan jego zdrowia. Nadto zauważył, iż dowód z opinii biegłych był całkowicie nieprzydatny dla oceny zasadności roszczenia o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Przyjął, iż podobnie ma się rzecz z przedłożonym plikiem zawiadomień powoda o popełnieniu różnorodnych przestępstw. Dokumenty te potwierdzają fakt składania przez powoda licznych zawiadomień o popełnieniu przestępstw (okoliczność ta została zresztą potwierdzona przez stronę pozwaną), jednakże żaden z tych

dokumentów sam w sobie nie przemawia za przypisaniem odpowiedzialności pozwanemu za wyrządzenie konkretnej szkody. Sąd Okręgowy przyjął również za zasadny zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego Skarbu Państwa w zakresie roszczeń za ewentualne zdarzenia za okres sprzed 3 lat przed wytoczeniem powództwa (pозew został wniesiony w dniu 7. kwietnia 2011 r.). Zgodnie bowiem z art. 442¹ § 1 k.c. (poprzednio art. 442 k.c.) roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Podsumowując, roszczenia skierowane do pozwanego Skarbu Państwa, Sąd Okręgowy uznał za niewykazane, a nadto w części odnoszącej się do zdarzeń sprzed 7 kwietnia 2008r. za przedawnione i jako takie je oddalił.

O kosztach zastępstwa procesowego należnych od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu i wyniku sporu, Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 11 ustawy z 8 lipca 2005r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu - na podstawie regulacji § 2 ust. 1 i 3 w zw. z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 490).

Apelację od wyroku wniósł powód, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, a alternatywnie zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości. Zarzucił, iż Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy w zakresie żądania przeprosin oraz zasądzenia od pozwanego J. W. 125.000zł z tytułu zadośćuczynienia oraz 100.000zł. na wskazany przez powoda cel społeczny, a to na skutek bezzasadnego przyjęcia, iż pozwanemu J. W. nie przysługuje legitymacja bierna w sprawie. Nadto zarzucił niewyjaśnienie istoty sprawy w zakresie żądania zadośćuczynienia od pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratury Rejonowej (...) w (...) w kwocie 25.000.000zł, do którego w ocenie apelującego doszło na skutek naruszenia art. 227 k.p.c. i oddalenia mających znaczenie dla rozpoznania sprawy wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatry, kardiologa, pulmonologa, diabetologa i psychologa, jak również na skutek naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., polegającego na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy oceny prawidłowości i zgodności z prawem działań podejmowanych przez Prokuratorów Prokuratury Rejonowej w postaci powtarzającej się odmowy wszczęcia postępowania w sprawach inicjowanych przez powoda. Powód zaskarżył także rozstrzygnięcie obciążające go kosztami procesu i z ostrożności procesowej wnosił o nieobciążenie go kosztami postępowania pierwszoinstancyjnego i apelacyjnego.

Pozwany Skarb Państwa wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Rację ma apelujący, podnosząc, iż Sąd Okręgowy błędnie przyjął, iż w rozpatrywanej sprawie pozwany J. W. nie posiada biernej legitymacji procesowej. Żaden przepis nie wyłącza bowiem osobistej odpowiedzialności deliktowej funkcjonariusza publicznego wobec poszkodowanego, w szczególności nie zwalnia go od przewidzianej w art. 24 § 1 k.c. odpowiedzialności wobec pokrzywdzonego za naruszenie dóbr osobistych. Stroną w procesie o ochronę naruszonego dobra może być zarówno jednostka, którą reprezentował funkcjonariusz, jak i sam funkcjonariusz, jako osoba dopuszczająca się naruszenia dobra, według wyboru poszkodowanego.

Mimo to, powództwo o naruszenie dobra osobistego powoda przez pozwanego J. W. i wywodzone z niego roszczenia, trafnie zostały oddalone. Zawarte w uzasadnieniu postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z 31 marca 2011r. w sprawie o sygn. akt 2 Ds 263/11 sformułowanie: „M. B. seryjnie fabrykuje kolejne zawiadomienia o przestępstwach, które stanowią emanację jego stanu psychicznego, gdzie ze sposobu formułowania spostrzeżeń i ich rodzaju jednoznacznie wynika, iż M. B. cierpi na schorzenia psychiczne” było częściowo prawdziwe i stanowiło ocenę faktów. Otóż niekwestionowaną w sprawie okolicznością było, iż powód składał liczne zawiadomienia o popełnieniu przestępstw przez sędziów, prokuratorów, służby specjalne, radców prawnych, adwokatów, policjantów, radców Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, przypisując im działania w ramach zorganizowanej, mafijno -

komunistyczno - żydowskiej grupy przestępczej. W samej tylko Prokuraturze Rejonowej (...) w (...), według wiedzy pozwanego Prokuratora, powód złożył ponad sto takich zawiadomień, a zawiadomienia takie powód składał także do innych prokuratur. Zawiadomienia te okazywały się oczywiście bezzasadne, jako że zainicjowane przez powoda sprawy zakończyły się odmową wszczęcia śledztwa, bądź dochodzenia. Mimo to, powód nieustająco składał i deklaruje, iż nadal będzie składał zawiadomienia o popełnianych na jego szkodę przestępstwach, ponieważ czuje się głęboko i nieustannie prześladowany oraz krzywdzony przez wszystkie organy państwowe. Stan ten uprawniał prokuratora do stwierdzenia w uzasadnieniu postanowienia o odmowie śledztwa w sprawie 2 Ds. 263/11, iż powód seryjnie składa liczne zawiadomienia o przestępstwach, które stanowią emanację jego stanu psychicznego. Choć chorobliwe poczucie niesprawiedliwości, ogromna determinacja w przekonywaniu do własnych racji i bogata w formę roszczeniową korespondencja są cechami charakterystycznymi dla pniactwa sądowego, diagnozowanego jako jednostka chorobowa, pozwany Prokurator nie powinien był wyprowadzać wniosku, że powód cierpi na schorzenia psychiczne ze sposobu formułowania przez powoda spostrzeżeń i ich rodzaju. Wprawdzie pozwany zeznał, iż posiadał wiedzę o poddaniu powoda badaniu psychiatrycznemu w jednej ze spraw, niemniej nie potrafił wskazać sygnatury akt tej sprawy, zaś powód zaprzeczył, by takowe badanie miało miejsce, jak i by leczył się psychiatrycznie, choć przyznał, iż powszechnie rozsiewana była informacja, iż jest chory psychicznie, co odbierał jako kolejny objaw zmywy przestępczej. Niemniej powód, w toku postępowania twierdził, iż jest osobą schorowaną i ma zniszczone zdrowie psychofizyczne. Okoliczności powyższe doprowadziły Sąd Apelacyjny do konkluzji, iż przywołane w pozwie uzasadnienie prokuratorskie zredagowane zostało nieprawidłowo, z naruszeniem prawa procesowego, niemniej naruszenie to nie pozwalało na przyjęcie, iż doszło do spełniania określonych w art. 23 i 24 k.c. przesłanek pozwalających na przypisanie pozwanemu Prokuratorowi odpowiedzialności za naruszenie dobra osobistego powoda. W konsekwencji, powództwo o naruszenie dóbr osobistych skierowane do pozwanego Prokuratora podlegało oddaleniu.

Natomiast oceniając zasadność żądań skierowanych do Skarbu Państwa- Prokuratury Rejonowej (...) w (...), Sąd Okręgowy nie naruszył w żadnej mierze przepisów procesowych, ani też przepisów prawa materialnego. W szczególności zasadnie przyjął, iż już powoływane przez powoda okoliczności faktyczne nie pozwalały na przypisanie temu pozwanemu odpowiedzialności za wskazywane przez powoda szkody materialne, moralne, fizyczne i psychiczne. Szkody te w ocenie powoda są następstwem ukrywania przez funkcjonariuszy publicznych składanych przez powoda zawiadomień o przestępstwach, a także następstwem wydawania bezprawnych orzeczeń w sprawach inicjowanych przez powoda od 1992r., a nadto wywołane są włamaniami do pomieszczeń mieszkalnych powoda, m.in. w celu wykradzenia dowodów. W tej materii Sąd Okręgowy trafnie stwierdził, iż powód nie tylko nie wykazał, co nawet nie wskazał konkretnych działań sprawczych, w tym jakie konkretnie zawiadomienia, kiedy i komu złożone zostały ukryte, jakie konkretne orzeczenia były bezprawne, kiedy zarzucane włamania miały miejsce, kto ich dokonał i jakie konkretne szkody wskutek tychże włamań zostały powodowi wyrządzone. Ogólnikowe twierdzenia powoda, że wszyscy funkcjonariusze działają przeciwko powodowi, wszyscy go krzywdzą i wszyscy wyrządzają mu szkodę są nieweryfikowalne. Dochodząc deliktowych roszczeń odszkodowawczych, stosownie do art. 6 k.c., powód winien wykazać zdarzenie, które cechuje bezprawność działania, szkodę i związek przyczynowy. Przywołane przez powoda postanowienia w przedmiocie odmowy śledztwa, bądź dochodzenia poddawane były kontroli instancyjnej, żadne z nich nie zostało wzruszone w drodze zwyczajnych, bądź nadzwyczajnych środków odwoławczych. Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się ich bezprawności. Skoro powód nie wykazał już pierwszej z przesłanek, a to zdarzeń wywołanych bezprawnymi działaniami funkcjonariuszy publicznych, działających w strukturze pozwanego, to automatycznie nie mogła się też ukonstytuować przesłanka związku przyczynowego między tymi zdarzeniami - działaniami, bądź zaniechaniami funkcjonariuszy pozwanego a szkodą, zatem prowadzenie postępowania dowodowego co do zaistnienia przesłanki szkody i jej rozmiaru było zbędne. Dlatego też, wbrew wywodom apelacji, Sąd Okręgowy, trafnie oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii lekarzy różnych specjalności w celu ustalenia jego stanu zdrowia. Pominięcie tych dowodów, podyktowane względami ekonomiki procesowej, nie naruszało przepisów procesowych, w tym art. 227 k.p.c. Słusznie też Sąd Okręgowy zauważył, iż roszczenia wynikające z działań funkcjonariuszy pozwanego za szkody wyrządzone w okresie do 7 kwietnia 2008r., gdyby nawet zostały wykazane, byłyby przedawnione, a to

stosownie do regulacji art. 442^{((1))} § 1 k.c., normującego trzyletni termin dochodzenia tego typu roszczeń. Zatem, podniesiony przez pozwany Skarb Państwa, z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia byłby zasadny.

Z tych to też przyczyn, Sąd Apelacyjny uznał, iż zarzuty apelacji skierowane przeciwko rozstrzygnięciu o żądaniach głównych nie są w stanie wzruszyć trafności zaskarżonego wyroku. Konkluzje te legły u podstaw oddalenia apelacji w tym zakresie - w oparciu o art. 385 k.p.c., jako bezzasadnej. Odniosło natomiast skutek zaskarżenie orzeczenia o kosztach procesu. Zważając na nieprawidłowość uzasadnienia prokuratorskiego, Sąd Apelacyjny uznał, iż zachodzą podstawy do orzeczenia w sprawie o kosztach procesu w oparciu o art. 102 k.p.c. i z uwagi na charakter sprawy, w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, jedynie o tyle, że nie obciążył powoda kosztami procesu. Na tej samej podstawie - art. 102 k.p.c. i z tych samych przyczyn, Sąd Apelacyjny nie obciążył powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi w postępowaniu apelacyjnym z urzędu orzeczono w oparciu o art. 22³ ust. 1 i 2 ustawy z 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014r., poz. 637 ze zm.) w zw. z § 6 pkt. 7 i § 12 ust. pkt. 1 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 490).